

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise a soudkyně Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **H. A.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Čížinským
se sídlem Varšavská 714/38, Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 1. 4. 2025 č. j. MV-1096-3/SO-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž ministr vnitra zamítl rozklad podaný žalobcem proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy ze dne 15. 11. 2024 č. j. MV-189121-44/VS-2021 (dále jen prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím žalovaný podle § 11 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), ve znění pozdějších předpisů zamítl žádost žalobce o udělení státního občanství

České republiky (dále též jen „žádost“) z důvodu nesplnění podmínky stanovené v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství České republiky.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí ministr vnitra stručně shrnul průběh řízení a zrekapituloval obsah rozkladu. V něm žalobce odkázal na to, že by při rozhodování o žádosti měla být zohledněna celková délka jeho pobytu v České republice a jeho věk. Poukázal rovněž na to, že nemá jinou zemi, ve které by mohl žít, a dále na skutečnost, že je jediným z rodiny, kdo státní občanství České republiky nemá. Domnívá se, že neudělení státního občanství je v rozporu se zásadou jednotného státního občanství v rodině. Opomenutí všech těchto faktorů vede dle žalobce k tomu, že zamítavé prvostupňové rozhodnutí není řádně odůvodněno, a lze tedy pochybovat o jeho spravedlnosti. V rámci vypořádání těchto rozkladových námitek ministr vnitra konstatoval, že ze spisového materiálu vyplývá, že k žádosti bylo připojeno potvrzení Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 7. 6. 2022 (stav osobního daňového účtu k témuž datu), podle něhož měl žalobce po celé rozhodné období (tj. v období od 8. 9. 2018 do 8. 9. 2021) nedoplatek na dani z přidané hodnoty ve výši 130 119,55 Kč. Správní orgán I. stupně konstatoval, že žalobce porušil závažným způsobem povinnosti stanovené zvláštním právním předpisem upravujícím daně, a proto podmínku pro udělení státního občanství stanovenou v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství České republiky nesplňuje. Ministr vnitra dále konstatoval, že o udělení státního občanství České republiky žádá žalobce opakovaně. Zamítnutí jeho předchozí žádosti bylo předmětem řízení o správní žalobě, o čemž svědčí rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2017, č. j. 7 As 275/2016-50, podle něhož: *„(...) Po cizinci, který žádá o udělení státního občanství, lze oprávněně požadovat znalost několika v zákoně o státním občanství uvedených právních předpisů. Orientace v těchto předpisech svědčí o řádné integraci žadatele a jeho skutečné snaze stát se plnoprávným občanem. Bagatelizování porušování právních předpisů českého právního řádu, tím spíše za situace, kdy žalobce z důvodu opakovaně podávaných žádostí o udělení občanství věděl, že po něm budou požadovány doklady prokazující splnění právních povinností (...). Stěžovatel byl nepochybně obeznámen se zákonnými předpoklady, které budou posuzovány v souvislosti s řízením o žádosti o státní občanství. Bylo proto v jeho zájmu, aby před správním orgánem prokázal, že v jeho případě už nebude docházet k porušování předpisů na úseku veřejného zdravotního pojištění. Po žadateli o udělení státního občanství lze dle smyslu a účelu zákona o státním občanství požadovat bezpodmínečné plnění veškerých zákonných povinností, pokud se nejedná, ve smyslu zmiňovaného principu proporcionality, o porušení marginální, či zcela jednorázová. O taková porušení se však s ohledem na opakované neplacení záloh ze strany stěžovatele a vznik opakovaných nedoplateků v řádu tisíců, zcela jistě nejednalo.“*
3. Ministr vnitra ze spisového materiálu i z citovaného rozsudku dovodil, že problémy s plněním povinností stanovených zvláštními právními předpisy vymezenými v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství České republiky má žalobce dlouhodobě. Jde-li o předchozí dluhy na veřejném zdravotním pojištění, které byly důvodem pro nevyhovění jeho předchozí žádosti, žalobce nyní již povinnost hradit pojistné na veřejné zdravotní pojištění nemá, neboť se stal státním pojištěncem (Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky jej eviduje v kategorii „osoba pečující“). Podle § 15 odst. 4 zákona o státním občanství České republiky může být splnění podmínky stanovené v § 14 odst. 6 prominuto, pokud žadatel odstranil způsobený škodlivý následek nebo učinil účinná opatření k jeho odstranění. Ministr vnitra nemohl přisvědčit názoru, že by mělo být při posuzování možnosti prominutí

splnění podmínky přihlédnuto k době vzniku dluhu vůči Finanční správě České republiky. Naopak skutečnost, že žalobce nedoplatek neuhradil v době jeho vzniku, ale až v souvislosti s řízením o žádosti o udělení státního občanství České republiky, je v rozporu s požadavky uvedenými ve výše uvedeném rozsudku. Ministr vnitra proto na základě zjištěných okolností nemohl dovodit předpoklad, že žalobce by svým zákonným povinnostem do budoucna dostal již jako státní občan České republiky. Zároveň nelze přehlédnout značnou výši dlužné částky (130 119,55 Kč).

4. Na základě shora uvedeného se ministr vnitra rozhodl nesplnění podmínky stanovené v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství České republiky žalobci rovněž neprominout. Uvedl, že při hodnocení splnění uvedené zákonné podmínky zohlednil principy řádného fungování systému veřejných financí, přičemž každý, kdo se uchází o udělení státního občanství České republiky, musí beze zbytku plnit zákonné povinnosti a platit povinné veřejné platby.
5. Ve vztahu k tvrzením žalobce, která se týkala délky jeho pobytu a integrace do společnosti v České republice, ministr vnitra uvedl, že správní orgán I. stupně v rámci prvostupňového rozhodnutí integraci žalobce do společnosti v České republice ve smyslu § 13 odst. 1 zákona o státním občanství České republiky nijak nezpochybil. Důvodem pro zamítnutí žádosti bylo nesplnění podmínky stanovené v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství České republiky, přičemž pro její posouzení není míra žalobcovy integrace do společnosti v České republice ve smyslu § 13 odst. 1 zákona o státním občanství České republiky rozhodná.
6. Vzhledem k tomu, že žalobce neprokázal splnění podmínky stanovené v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství České republiky, neboť v rozhodném období porušil závažným způsobem povinnosti vyplývající ze zvláštních právních předpisů na úseku daní, přičemž pro prominutí splnění této podmínky ministr vnitra neshledal důvod, se ministr vnitra ztotožnil s právním názorem správního orgánu I. stupně, a proto žalobcův rozklad zamítl.
7. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce předně uvedl, že je Palestinec, takže je osobou bez státní příslušnosti. V ČR žije od roku 1982 se svou rodinou. S manželkou mají dvě dcery a všichni v rodině kromě něj mají české státní občanství. O státní občanství žádal již opakovaně, avšak vždy neúspěšně, přičemž zamítavá rozhodnutí byla zdůvodňována různým způsobem. Dne 8. 9. 2021 opětovně požádal o udělení českého státního občanství. Po extrémně dlouhém řízení vydal žalovaný dne 15. 11. 2024 prvostupňové rozhodnutí, kterým žádost zamítl, protože žalobce až v průběhu řízení uhradil nedoplatek na dani z přidané hodnoty ve výši 130.119,55 Kč. Tento nedoplatek vznikl v roce 2002, tj. cca 19 let před podáním žádosti tak, že finanční úřad neuznal odpočet DPH, který žalobce v roce 2002 uplatnil, a to z důvodu nevěrohodnosti tehdejšího žalobcova obchodního partnera. Ministerstvo vnitra nevyhovělo žádosti žalobce o prominutí splnění podmínky dle § 15 odst. 4 zákona o státním občanství České republiky s odůvodněním, že měl nedoplatky (na zdravotním pojištění) již dříve a že onen dluh uhradil až během žádosti o udělení státního občanství. V rozkladu žalobce poukázal na své extrémně silné důvody pro udělení státního občanství (bezdomovectví, rodinné vazby, dlouhý pobyt, vysoký věk, zdravotní stav) a na netypické okolnosti vzniku a přetrvávání daňového dluhu a dále uvedl, že prvostupňové rozhodnutí se soustředilo pouze na negativní okolnosti proti němu a nikoli na to, co je v jeho prospěch. Ministr vnitra však rozklad napadeným rozhodnutím zamítl a v jeho odůvodnění uvedl více méně stejnou argumentaci jako v prvostupňovém rozhodnutí. Doplnil pouze, že

integrace do české společnosti nehraje při posuzování podmínky dle § 14 odst. 6 zákona o státním občanství roli. K tomu, zda tato integrace hraje roli při posuzování možnosti prominutí splnění podmínky dle § 15 odst. 4 zákona o státním občanství České republiky, se ministr vnitra nevyjádřil, stejně jako se nevyjádřil ani k dalším faktorům, kterými žalobce ve prospěch prominutí splnění této podmínky argumentoval (bezdomovectví, rodinné vazby, dlouhý pobyt, vysoký věk, zdravotní stav).

8. Žalobce považuje napadené rozhodnutí a) za nepřezkoumatelné, neboť žalovaný se v něm nevyjádřil ke všem argumentům, které uvedl ve prospěch aplikace § 15 odst. 4 zákona o státním občanství České republiky (bezdomovectví, rodinné vazby, dlouhý pobyt, vysoký věk, zdravotní stav), b) za nepřiměřeně tvrdé, neboť zdůrazňuje pouze negativní aspekty dané věci a upozaďuje nebo přímo ignoruje aspekty pozitivní, c) za výraz diskriminace vůči palestinskému národu, jehož je žalobce aktivním členem, neboť je předsedou P. K. v ČR.
9. Žalobce konstatoval, že prvostupňové ani napadené rozhodnutí se nezmiňují o skutečnosti, že je osobou bez státního občanství. Napadené rozhodnutí zmiňuje, že je v ČR integrován, ovšem pouze v té souvislosti, že integrace nemá význam pro posouzení splnění podmínky dle § 14 odst. 6 zákona o státním občanství České republiky. Toto však žalobce ani netvrdil - tvrdil, že jím zmiňované faktory mají vliv na otázku, zda se podmínka dle § 14 odst. 6 zákona o státním občanství České republiky promine dle § 15 odst. 4 téhož zákona. I v tomto smyslu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Jeho nepřezkoumatelnost zakládá i skutečnost, že žalovaný se nijak nevypořádal s argumentem, zda lze 19 let starý dluh vzniklý z dávno ukončeného žalobcova podnikání stále považovat za překážku pro získání státního občanství. Tvzení, že dluh měl být uhrazen již v době jeho splatnosti a nikoli až v souvislosti se žádostí o státní občanství, je samozřejmě pravdou, ale nikterak to nevysvětluje, proč žalovaný nepřistoupil k prominutí splnění podmínky dle § 15 odst. 4 zákona o státním občanství České republiky.
10. Zabraňování bezdomovectví je jednou ze základních zásad státního občanství a také jednou z povinností vyplývajících pro ČR z Evropské úmluvy o státním občanství. Žalobce se domnívá, že upřednostnění jeho dluhů na daních před ukončením stavu, kdy je osobou bez státní příslušnosti, je nepřiměřeně tvrdé a je i v rozporu s Evropskou úmluvou o státním občanství. Z logiky napadeného rozhodnutí totiž vyplývá, že žalobci státní občanství nebude uděleno nikdy. K argumentaci žalovaného ohledně výše dlužné částky (šlo o cca 130 tisíc Kč) žalobce zopakoval, že šlo o přenesení povinnosti hradit DPH z jeho bývalého obchodního partnera na něj. Výše částky byla tedy dána tehdejšími podnikáním žalobce a jeho rozsahem a nikoli mírou mého pochybení, jako tomu třeba může být v případě nehrazení zdravotního pojištění.
11. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě podotkl, že žaloba v zásadě míří spíše do prvostupňového rozhodnutí, a proto odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Potvrdil, že žalobce o udělení státního občanství České republiky žádá opakovaně. Zamítnutí jeho předchozí žádosti bylo též předmětem řízení o správní žalobě, přičemž toto řízení bylo ukončeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2017 č. j. 7 As 275/2016-50, z jehož závěrů žalovaný následně citoval. K námitce, že ministr vnitra i správní orgán I. stupně nesprávně vyhodnotili možnost prominutí splnění podmínky ve smyslu § 15 odst. 4 zákona o státním občanství České republiky, žalovaný

uvedl, že při zvažování možnosti prominutí splnění uvedené podmínky nebylo možné přihlédnout k délce pobytu žalobce v České republice. Naopak bylo nutné přihlédnout ke skutečnosti, že celková částka daňového dluhu byla značně vysoká. V této souvislosti žalovaný poznamenal, že každý má povinnost dodržovat právní předpisy a plnit své zákonné povinnosti řádně a včas. Z toho důvodu lze po každém žadateli o udělení státního občanství České republiky právem požadovat, aby beze zbytku plnil své zákonem stanovené povinnosti, a prokázal tak, že respektuje právní řád České republiky.

12. Žalovaný nesouhlasí s tím, že jeho postup v řízeních o žádostech o udělení státního občanství České republiky je nepřiměřeně tvrdý, neboť zdůrazňuje pouze negativní aspekty, a že je výrazem diskriminace vůči palestinskému národu, jehož je žalobce aktivním členem. Upozornil přitom na princip výslovně zakotvený v § 12 zákona o státním občanství České republiky, podle něhož na udělení státního občanství není právní nárok, jak již dříve opakovaně potvrdil Ústavní soud i Nejvyšší správní soud. V případech, kdy státoobčanský vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoli. Toto ostatně vyplývá z usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 3. 2000, sp. zn. IV. ÚS 586/99, podle kterého má každý suverénní stát právo stanovit podmínky, za kterých mohou cizinci získat státní občanství České republiky s tím, že zde není žádného základního práva, které by stát mohl porušovat tím, že cizinci státní občanství neudělí. Pokud tedy není cizinci státní občanství České republiky uděleno, neporušuje tím orgán zastupující stát žádné právo zaručené Ústavou České republiky, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy České republiky. Takový postup pak není v rozporu ani s Evropskou úmluvou o státním občanství. Ani tato úmluva a její protokoly negarantují právo na udělení státního občanství konkrétní země. To ostatně potvrzuje i judikatura Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) – viz např. rozhodnutí z 12. 1. 1999 ve věci Karashev proti Finsku, stížnost č. 31414/96 [ECHR 1999-II], bod 1. a): *„Soud poznamenává, že právo na udělení konkrétního státního občanství není garantováno Úmluvou ani jejími protokoly.“*
13. Na základě výše uvedeného žalovaný trvá na názoru vyjádřeném v napadeném rozhodnutí, které vychází z právního názoru správního orgánu I. stupně, že žalobce neprokázal splnění podmínky stanovené v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství České republiky.
14. Při ústním jednání před soudem konaném dne 11. 12. 2025 setrvali účastníci na svých dosavadních procesních stanoviscích. Žalobce prostřednictvím svého právního zástupce odkázal na žalobu a zrekapituloval jednotlivé žalobní body. Zdůraznil, že na jeho žádost o prominutí nesplnění podmínky pro udělení státního občanství správní orgány obou stupňů v podstatě nereagovaly a z jejich rozhodnutí nejsou zřejmé úvahy, proč k prominutí nedošlo. Přestože poukazoval na to, že nemá žádné státní občanství, což je silně nežádoucí, na své silné vazby k území České republiky, vysoký věk apod., na nic z toho nebylo reagováno. Ze závěrů obsažených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2021 č. j. 5 As 76/2018 – 39 plyne, že při zdůvodnění neprominutí zákonem stanovené podmínky pro udělení státního občanství je nutno postupovat racionálně a přezkoumatelně a je zapotřebí zohlednit všechny relevantní okolnosti. Nelze jen mechanicky aplikovat judikaturu, která se týká se dlužného pojistného na zdravotním pojištění. U dluhů z podnikání by se mělo posuzovat, jaké byly tenkrát podnikatelské poměry daného subjektu. V případě žalobce by se mělo zkoumat, z jakého důvodu nebyl daňový nedoplatek 19 let

exekvován. Žalobce k tomu při jednání osobně dodal, že co se týče daňového nedoplatku, chyba nebyla na jeho straně. Na úhradu dluhu neměl peníze.

15. Žalovaný při jednání odkázal na vyjádření k žalobě s tím, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Dále konstatoval, že zákon nerozlišuje stáří dluhu, ale to, zda byly žadatelem závažným způsobem porušeny povinnosti (mj.) na úseku daní. Žalobcův dluh byl ve značné výši a trval v rozhodné době. Při rozhodování o neprominutí podmínky žalovaný vyšel z dosavadní rozhodovací praxe své i soudní, podle níž je nutno vzít v úvahu rozsah porušení povinnosti a délku trvání tohoto porušení. Jak dluhy na daních, tak dluhy na zdravotním pojištění se týkají veřejných rozpočtů, a z hlediska jejich dopadu je tedy lze klást na roveň. Z napadeného rozhodnutí nelze dovodit, že by se jednalo o projev diskriminace palestinského národa. Žalovanému není známo, z čeho žalobce tuto argumentaci odvozuje.
16. Při rozhodování o žalobě soud vycházel zejména z této právní úpravy:
17. Podle § 11 zákona o státním občanství České republiky o udělení státního občanství České republiky rozhoduje ministerstvo.
18. Podle § 12 zákona o státním občanství České republiky na udělení státního občanství České republiky není právní nárok.
19. Podle § 13 odst. 1 zákona o státním občanství České republiky státní občanství České republiky lze udělit, pokud je žadatel integrován do společnosti v České republice, zejména pokud jde o integraci z hlediska rodinného, pracovního, nebo sociálního, a splňuje ostatní podmínky stanovené v § 14.
20. Podle § 14 odst. 6 zákona o státním občanství České republiky státní občanství České republiky lze udělit žadateli, který v posledních 3 letech předcházejících dni podání žádosti neporušil závažným způsobem povinnosti vyplývající z jiných právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na území České republiky, veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, zaměstnanost, daně, cla, odvody a poplatky, vyživovací povinnost vůči dítěti, které má trvalý pobyt na území České republiky, nebo veřejnoprávní povinnosti k obci, ve které je žadatel přihlášen k pobytu, jde-li o povinnosti uložené obcí v samostatné působnosti.
21. Podle § 15 odst. 4 zákona o státním občanství České republiky splnění podmínky stanovené v § 14 odst. 6 může být prominuto, pokud žadatel odstranil způsobený škodlivý následek nebo učinil účinná opatření k jeho odstranění.
22. Po posouzení věci soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
23. Soud předně uvádí, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, jak tvrdí žalobce. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Nepřezkoumatelnost

rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost z logiky věci předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů, neboť důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných. Za nesrozumitelné soudy považují rozhodnutí správního orgánu například tehdy, jestliže jeho odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí, nebo je-li výrok rozhodnutí v rozporu s odůvodněním. Pokud jde o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, tato musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů však nelze klást nepřiměřeně vysoké požadavky. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se například správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45. Pro dílčí pochybení v odůvodnění není tedy rozhodnutí nepřezkoumatelné, přičemž je třeba vzít v potaz i to, že správní řízení tvoří jeden celek a orgánu druhého stupně nic nebrání v tom se pouze ztotožnit a odkázat na odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí. Zároveň je nutno vzít v potaz, že povinnost orgánů veřejné moci řádně odůvodnit svá rozhodnutí nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku účastníka řízení. Správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, čímž se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně implicitně – vypořádá. Ani absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).

24. Ministr vnitra v napadeném rozhodnutí srozumitelným způsobem popsal skutková zjištění, ze kterých při rozhodování v dané věci vycházel a v dostatečném rozsahu rozvedl také úvahy, které jej vedly k závěrům o nesplnění jedné ze zákonem stanovených podmínek pro udělení státního občanství České republiky žalobci a nemožnosti prominout její nesplnění. Závěry žalovaného jsou dle náhledu soudu zcela jednoznačné a nevzbuzují jakékoli pochybnosti nad tím, jakými úvahami byl správní orgán ve svém rozhodování veden. Jinými slovy řečeno, žalovaný náležitě zdůvodnil názor, který v odůvodnění napadeného rozhodnutí prezentoval, přičemž toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí.
25. Z prvostupňového i napadeného rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány obou stupňů neprominuly žalobci nesplnění podmínky uvedené v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství České republiky, neboť zohlednily skutečnost, že žalobce svůj nedoplatek na daních uhradil až v průběhu řízení o žádosti o udělení státního občanství a současně vzaly v potaz i značnou výši tohoto nedoplatku. Z toho implicitně plyne, že ostatní tvrzené skutečnosti, jimiž žalobce argumentoval ve svůj prospěch (bezdomovectví, integrace žalobce do společnosti, jeho rodinné vazby, dlouhý pobyt v ČR, vysoký věk, zdravotní stav, specifická povaha

daňového nedoplatku) z hlediska možného prominutí nesplnění dané podmínky neshledaly důvodnými.

26. Státní občanství České republiky může být cizinci uděleno, jestliže splní veškeré předpoklady stanovené v § 13 zákona o státním občanství České republiky. Zmíněné ustanovení vyžaduje, aby byl cizinec integrován do společnosti v České republice a aby splnil další podmínky stanovené v § 14 zákona o státním občanství České republiky. I když cizinec splní veškeré podmínky pro udělení státního občanství, nemá na jeho udělení právní nárok, jak výslovně uvádí § 12 zákona o státním občanství České republiky. Naopak nesplní-li být jedinou zákonem stanovenou podmínku a nebude-li mu její nesplnění prominuto, tak mu státní občanství uděleno být nemůže.
27. Žalobce žádnou žalobní námitkou nezpochybnil závěr žalovaného, že nesplnil podmínku pro udělení státního občanství zakotvenou v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství České republiky, protože v rozhodné době posledních 3 let předcházejících dni podání žádosti porušil závažným způsobem povinnosti vyplývající z právních předpisů upravujících daně, a to s ohledem na zjištěný nedoplatek na dani z přidané hodnoty ve výši 130 119,55 Kč, který žalobce uhradil až v průběhu řízení o žádosti. Existence tohoto žalobcova daňového nedoplatku je patrná ze správního spisu (viz potvrzení Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 7. 6. 2022 o stavu osobního daňového účtu žalobce). Již s ohledem na značnou výši tohoto daňového nedoplatku, ale i s přihlédnutím k délce jeho trvání není nejmenších pochyb o tom, že se ze strany žalobce jednalo o závažné porušení povinností ve smyslu § 14 odst. 6 zákona o státním občanství České republiky. Soud pouze na okraj podotýká, že například ve věci posuzované Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 2. 10. 2024 č. j. 6 As 54/2024–35 dosáhl nejvyšší nedoplatek 13 248 Kč a v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2025, čj. 10 A 101/2024–31 šlo o 17 248 Kč.
28. Veškeré žalobcovy námitky směřují proti závěru správního orgánu, že mu nelze nesplnění podmínky pro udělení státního občanství zakotvené v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství České republiky prominout postupem podle § 15 odst. 4 téhož zákona.
29. Podle shora citovaného ustanovení § 15 odst. 4 zákona o státním občanství České republiky závisí prominutí uvedené podmínky na uvážení správního orgánu (srov. výraz „může“), a soudní přezkum této úvahy je tak z povahy věci omezen. Danou úvahu je soud oprávněn přezkoumávat pouze z pohledu toho, zda žalovaný nepřekročil meze správního uvážení, nebo zda jej nezneužil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), přičemž v žádném případě nemůže nahrazovat správní uvážení uvážením vlastním (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 3. 2006, sp. zn. IV. ÚS 49/04).
30. Soud má za to, že žalovaný se v rámci svého správního uvážení náležitě zabýval možností prominutí nesplnění předmětné podmínky pro udělení státního občanství zakotvené v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství České republiky a dostatečně zdůvodnil, proč k jejímu prominutí v žalobcově případě vzhledem ke konkrétním okolnostem případu nepřistoupil. Při posuzování toho, zda může být žalobci nesplnění podmínky prominuto podle § 15 odst. 4 zákona o státním občanství České republiky, žalovaný v žádném případě nepřekročil meze správního uvážení ani jej nezneužil. Jeho úvahu, že žalobce sice dlužný daňový nedoplatek uhradil (čímž odstranil škodlivý následek svého protiprávního jednání), avšak učinil tak až

v průběhu řízení o žádosti, a navíc se jednalo o značnou výši dlužné částky, hodnotí soud jako srozumitelnou a racionální. Z napadeného rozhodnutí rovněž plyne, že ze strany žalobce se nejednalo o jediný problém s plněním povinností stanovených zvláštními právními předpisy vymezenými v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství České republiky, neboť v minulosti měl dluhy též na veřejném zdravotním pojištění, jež byly důvodem pro nevyhovění jeho předchozí žádosti. Je tak zřejmé, že žalobci je třeba ponechat další čas, aby se ztotožnil s právním řádem České republiky a prokázal, že je schopen jej dlouhodobě respektovat a plnit své zákonné povinnosti. Z těchto důvodů vskutku nebylo na místě prominout žalobci nesplnění podmínky podle § 14 odst. 6 zákona o státním občanství České republiky.

31. Lze shrnout, že závěr žalovaného o neprominutí uvedené podmínky byl dostatečně odůvodněn konkrétními okolnostmi posuzovaného případu a zároveň se opírá o smysl a účel nesplnění podmínky pro udělení státního občanství – vyloučit ty žadatele, kteří při dosavadním pobytu v České republice právní předpisy porušovali, neboť hrozí, že budou své povinnosti porušovat nadále i jako občané České republiky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2022 č. j. 10 As 210/2020–37). Ze skutkových okolností posuzované věci nejsou patrné žádné důvody, pro které by bylo možné považovat výsledek správního uvážení žalovaného za projev libovůle, překročení mezí správního uvážení či dokonce jeho zneužití.
32. Napadené rozhodnutí je možná vůči žalobci tvrdé, ale nikoliv nepřiměřené, neboť má oporu v zákoně a náležitě zohledňuje individuální skutkové okolnosti případu. Zároveň nelze pominout povahu předmětu řízení, jímž je otázka státního občanství. Koncepce právní úpravy státního občanství vychází z principu suverenity státní moci. Je výsostným právem státu, který v této souvislosti disponuje širokým prostorem pro uvážení, určovat podmínky, za kterých se státní občanství nabývá a pozbývá (nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 9. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 9/94 či ze dne 8. 3. 2000, sp. zn. IV. ÚS 586/99). Na udělení státního občanství není právní nárok, neboť je právem státu určit, s kým „vstoupí“ do státoobčanského svazku. Právo na udělení státního občanství žalobci, jenž nesplnil podmínky stanovené zákonem o státním občanství České republiky, neplyne ani z jím zmiňované Evropské úmluvy o státním občanství.
33. Soud zcela souhlasí i s implicitním závěrem správního orgánu, že ostatní okolnosti, na něž žalobce „ve svůj prospěch“ poukazoval (bezdomovectví, integrace žalobce do společnosti, jeho rodinné vazby, dlouhý pobyt v ČR, vysoký věk, zdravotní stav, specifická povaha daňového nedoplatku) nejsou z hlediska možného prominutí nesplnění dané podmínky podstatné. Tyto okolnosti – s výjimkou tvrzené specifické povahy daňového nedoplatku – totiž nikterak nesouvisí s tím, že žalobce během svého pobytu v České republice dlouhodobě a ve značném rozsahu zanedbal a neplnil své daňové povinnosti vůči orgánům Finanční správy, potažmo vůči státu.
34. Žalobcem tvrzené specifické okolnosti vzniku jeho daňového nedoplatku jsou pro posouzení věci taktéž irelevantní. Z pohledu zákona o státním občanství České republiky není vůbec podstatné, jakým způsobem žalobcův nedoplatek na dani z přidané hodnoty vznikl, ale to, že prokazatelně vznikl (a poté mnoho let existoval, aniž žalobce projevil jakoukoliv snahu tento dluh vůči státu, o jehož státní občanství nyní usiluje, uhradit). Skutečnost, že se jednalo

– řečeno slovy žalobce – o 19 let starý dluh, rozhodně nesvědčí ve prospěch žalobce, ba naopak. Žalobce se kdykoliv mohl informovat o tom, jaký je stav jeho osobního daňového účtu (a v návaznosti na to mohl a měl daňový nedoplatek co nejdříve uhradit). Protože tak neučinil, sám zavinil, že nedoplatek trval tak dlouho.

35. To, že ze strany finančních orgánů nebylo přikročeno k vymáhání žalobcova daňového dluhu v exekučním řízení, na existenci daňového nedoplatku žalobce, jenž vedl k závěru o nesplnění zákonem stanovené podmínky pro udělení státního občanství, nic nemění. Žalobce navíc takto poprvé argumentoval až při ústním jednání před soudem, a jedná se tak o opožděně uplatněnou námitku (§ 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s.ř.s.).
36. Soudu není zřejmé, z čeho žalobce dovozuje, že z logiky napadeného rozhodnutí vyplývá, že mu státní občanství nebude uděleno nikdy. Podle § 14 odst. 6 zákona o státním občanství České republiky se dodržování povinností vyplývajících z právních předpisů uvedených v tomto ustanovení ve vztahu k žadateli o udělení státního občanství posuzuje v rozhodné lhůtě posledních 3 let předcházejících dni podání žádosti. Bude-li žalobce během této lhůty důsledně dbát na plnění svých povinností vyplývajících z těchto právních předpisů, odpadne důvod pro to, aby se správní orgán musel zabývat otázkou prominutí nesplnění některé z podmínek uvedených v § 14 zákona o státním občanství České republiky, požádá-li žalobce v budoucnu opět o udělení státního občanství.
37. Závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2021 č. j. 5 As 76/2018 – 39 nelze na žalobcův případ vůbec aplikovat, neboť se vztahují k odlišné právní úpravě obsažené v zákoně č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, konkrétně k výkladu neurčitého právního pojmu „případy hodné zvláštního zřetele“ uvedenému v § 11 odst. 4 tohoto zákona. Právní úprava, kterou na žalobcův případ v nyní projednávané věci aplikoval žalovaný, takový neurčitý právní pojem neobsahuje.
38. Závěrem soud uvádí, že z napadeného rozhodnutí ani obsahu spisového materiálu ani náznakem neplyne, že by rozhodování žalovaného v dané věci bylo výrazem diskriminace vůči palestinskému národu, jehož je žalobce dle svých slov aktivním členem. Toto žalobcovo tvrzení soud považuje za ničím nepodloženou spekulaci nemající oporu ve spise.
39. Protože soud v projednávané věci neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
40. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo

rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. prosince 2025

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu